

[Stensballe.]

angaaende det samlede Lovforslag allerede var stillet Ændringsforslag paa dette Omraade, og han saaledes ikke kunde vente sit Forslag vedtaget uden væsentlige Ændringer. Det udtalte mit Partis Ordfører ogsaa ved Behandlingen af Lovforslaget. Men skønt baade mit Partis og det konservative Folkepartis Repræsentanter til anden Behandling stillede Forslag om Tilskud fra Arbejdsløshedsfonden til Oprettelse af Kassekasser med Tilsagn om Villighed til at ændre Forslaget teknisk efter Socialministeriets Ønske, stemtes det dog ned, og Ministerens Forslag vedtoges ved tredje Behandling den 11. April og oversendtes til Landstinget, hvor det overhovedet ikke kom til Behandling, da Regeringen samme Dag hjemsendte Rigsdagen. Socialministeren udtalte ved tredje Behandling i Folketinget — det findes Sp. 4295 —:

„...Jeg gjorde alt, hvad jeg kunde, for at forhandle med Oppositionens Førere i Udvalget. Det var tilsyneladende lige ved at komme til en Ordning af Kassekasseproblemet, hvad jeg meget anbefalede, fordi Situationen for Arbejdernes Vedkommende i Foraaret var saaledes, at man vilde have Sommeren til at etablere denne Ordning. Man gjorde imidlertid intet.“

Jeg vilde ogsaa mene, det havde været i høj Grad heldigt, om der havde været noget mere Forhandlingsvillighed fra Socialministerens Side, ogsaa fra Regeringspartierne Side, saaledes at man kunde være naaet til at faa Spørgsmaalet om Kassekasser ind i en bedre Forhandlingsform, end det hidtil havde været Tilfældet. Var der blevet gennemført en Lov paa det Tidspunkt, vilde der efter min Opfattelse allerede nu været startet adskillige Kassekasser, og det Lovforslag, som her foreligger, vilde i saa Fald have været inderlig overflødig. I Stedet for et Understøttelsesforslag som dette havde vi da faaet et sundt og rigtigt Lovforslag, der hvilede paa Forsikringsgrundlaget.

Den højtærede Socialminister udtalte i Folketinget: „Man gjorde imidlertid intet.“ Ja, det er nu ikke rigtigt, for man havde netop den Gang stillet Ændringsforslag, og det, der var i Vejen, det, som bevirkede, at Regeringspartierne ikke vilde gaa ind paa dette Ændringsforslag — i hvert Fald Socialdemokratiet —, var, efter hvad jeg kan forstaa ved at gennemlæse Forhandlingerne, at det, der bødes i Tilskud og Laan, var for ringe. Der blev den Gang tilbudt et Tilskud af 10 Kr. pr. Medlem,

op til 2 Mill. Kr. i alt, og 5 Kr. pr. Medlem i Laan, og saa vidt jeg erindrer fra Forhandlingerne, krævede Socialdemokraterne 30 Kr. ligesom i 1928—29. Men Forholdet er det, at Socialdemokratiet ikke altid har staaet paa det Standpunkt. I 1927—28, vil jeg gerne minde om, krævede det kun 20 Kr. for at gaa ind i Arbejdet paa at faa Kassekasser startet, og der havde da været større Arbejdsløshed gennem et Par Aar, end der havde været forud for i Fjor. Forholdene var altsaa den Gang værre, end de er nu, da der har været gode Arbejdsaar, baade hvad Beskæftigelse og hvad Lønningsforhold angaar. Trods Pristaldet blev der i Fjor ikke gennemført nogen Pristalsnedsættelse i Arbejderlønningerne, og Arbejdsløshedskassernes Stilling var ogsaa ringere i 1928—29, end den er nu, den er langt bedre nu. Efter de Oplysninger, der er fremkommet, skal der være omkring ved 18 Mill. Kr. i Reserver i Arbejdsløshedskasserne, saa der er ikke noget, der bør kunne skræmme fra at gaa ind i virkelige Forhandlinger om Oprettelse af Kassekasser. Efter min Opfattelse forslaar Ministerens undskyldende Ord, som jeg oplæste før, ikke. Den Regering, der satte Bekæmpelse af Arbejdsløsheden og dens frygtelige Følger som enhver Regerings fornemste Opgave, sendte Rigsdagen hjem, den prøvede ikke en Gang Forhandlingsmulighederne i Landstinget.

Op hvad saa i Aar? Ja, der er her paa Rigsdagens Bord fremlagt det i stift Bind indbundne Sociallovsforslag, det, som ingen venter og ingen har kunnet vente at faa gennemført i Aar. Ellers er der intet foretaget fra Regeringens Side før den 13. Januar i Aar, da Socialministeren i Folketinget fremsatte det Lovforslag, som er til Behandling her i Dag. Dette Lovforslag er et rent og skært Understøttelsesforslag ligesom det i Fjor. Derfor har mit Parti i Folketinget ikke kunnet give det sin Tilslutning, og mit Parti her i Landstinget kan lige saa lidt give det sin Tilslutning. Skal der gives Understøttelse, maa det undersøges, om der er Trang til Stede. Jeg tror, at hvis Socialministeren var gaaet videre i Sporet fra i Fjor og kommet til Landstinget i Oktober, saaledes som det er den almindelige Regel, naar et Lovforslag, som man ønsker fremmet, har været oversendt til Landstinget, ja, da havde vi kunnet overveje Forslaget om Støtte til Kassekasseordningen. Selv om de til Forhandling med Kasserne om Etablering af Ordningen bedste Maaneder var gaaet tabt, kunde der vel endda være naaet noget. Men det er ikke sket. Jeg maa derfor for